

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A.G., M.D., G.D., D.D. i M.Z.

przeciwko B.S.

o wynagrodzenia, diety i ryczałty za noclegi,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 9 stycznia 2024 r.,

zażalenia pozwanego na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 3 listopada 2022 r., sygn. akt III APa 2/22,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania zażaleniowego.**

[az]

UZASADNIENIE

Pozwami wniesionymi w kwietniu 2018 r., skierowanymi przeciwko B.S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P. w Ł., powodowie domagali się zasądzenia wynagrodzenia za pracę: A.G. w kwocie 33.254 zł; D.D. w kwocie 33.254 zł; M.Z. w kwocie 33.254 zł; M.D. w kwocie 32.180 zł i G.D. w kwocie kwoty 48.130 zł oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Powodowie podnieśli, że pracodawca wypłacał im wynagrodzenie minimalne przelewem na konto, a następnie, rozliczając podróże służbowe, w każdym miesiącu dokonywał potrąceń wypłaconego już wynagrodzenia z należnych z tytułu

rozliczenia podróży służbowych diet i ryczałtów za noclegi. Powodowie nie wyrażali zgody na potrącenia i w związku z tym pozwany winien dokonać zwrotu potrąconego wynagrodzenia.

Na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2018 r. pełnomocnik powodów zmodyfikował powództwa i wniósł o zasądzenie kwot wskazanych w pozwach, ale z tytułu „delegacji za podróże służbowe”.

W piśmie procesowym z dnia 24 sierpnia 2018 r. pełnomocnik powodów sprecyzował powództwa, domagając się zasądzenia od pozwanego następujących kwot: na rzecz powoda A.G. – 45.231 zł, na rzecz powoda D.D. – 45.231 zł, na rzecz powoda M.Z. – 45.231 zł, na rzecz powoda G.D. – 439 166 zł oraz na rzecz powoda M.D. – 25.6116 zł – jako należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych, tj. diet oraz ryczałtów za noclegi - w miejsce potrąconego wynagrodzenia za pracę.

W piśmie procesowym z dnia 1 kwietnia 2021 r. powodowie po raz kolejny sprecyzowali żądania pozwów, domagając się zasądzenia od pozwanego z „tytułu diet”: na rzecz powoda D.D. kwoty 33.254 zł - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2018 r., na rzecz powoda M.Z. kwoty 33.254 zł - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2018 r., na rzecz powoda A.G. kwoty 33.254 zł - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2018 r., na rzecz powoda G.D. kwoty 48.130 zł za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2018 r. oraz na rzecz powoda M.D. kwoty 32.180 zł - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r.; wszystkie wymienione kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił powództwa i orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie ustalono, że powodowie byli zatrudnieni u pozwanego na stanowiskach kierowców transportu międzynarodowego.

U pozwanego obowiązywał regulamin wynagradzania z dnia 2 czerwca 2008 r. W § 9 tego regulaminu wskazano, że w przypadku podróży służbowej pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Szczegółowe warunki ustalania należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową, wysokość stawek/limitów określają

rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej. Aneks nr 1 do regulaminu wynagradzania z dnia 2 czerwca 2008 r., załączniku nr 1 z dnia 17 grudnia 2014 r., obowiązującym od 2 stycznia 2015 r., wprowadzono następujące zmiany: w odniesieniu do § 5 regulaminu, dotyczącym dodatków do wynagrodzenia za pracę, wskazano dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 30 zł, dodatek za pracę w porze nocnej w kwocie 40 zł, wynagrodzenie za czas przestoju/dyżuru w kwocie 30 zł. W punkcie 2. dotyczącym § 9 odnoszącym się do kosztów podróży służbowych, wskazano, że wysokość diety przysługującej kierowcy z tytułu podróży służbowej na terenie całej Europy ustala się w kwocie 35 euro za dobę od momentu przekroczenia granicy Polski; ryczałt za nocleg w kwocie 100 euro (liczony jako 25% stawki ryczałtowej). Powodowie zostali zapoznani z regulaminem wynagradzania i aneksem do tego regulaminu z dnia 17 grudnia 2014 r.

Powodom wpłacano diety i ryczałty za noclegi w formie gotówkowej. Wyplacał je osobiście pozwany B.S. lub zostawiał koperty z gotówką w portierni w celu przekazania poszczególnym kierowcom. Powodowie w czasie zatrudnienia u pozwanego nie zgłaszali żadnych uwag co do zasad wynagradzania wynikających z regulaminu wynagradzania i następnie aneksu nr 1 do tego regulaminu.

Dokonując ustalenia prawidłowości wyliczenia wysokości diet powodów wypłaconych przez pozwanego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości. Biegła z sporządziła opinię w dwóch wersjach.

Pierwsza wersja opinii została opracowana przy założeniu, że powodowie zostali zapoznani z aneksem do regulaminu wynagradzania i diety były im naliczane zgodnie z nim, natomiast w drugiej wersji uwzględniono założenie, że wysokość diet wynika z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167). W wersji pierwszej: D.D. otrzymał od pozwanego pracodawcy kwotę 171 802, zł, należność dla powoda wynosiła 167.203,84 zł, nadpłata wyniosła 4.598,16 zł; G.D. otrzymał 196.590,03 zł, kwota należna wynosiła 190.230,94 zł, a zatem nadpłata wyniosła 63.59,09 zł; M.D. otrzymał 107.200 zł, należność wynosiła 100.294,10 zł, nadpłata wyniosła 6.905,90 zł; A.G. otrzymał kwotę 176 753 zł, należność wynosiła 164.162,42 zł, a nadpłata

wyniosła 12.590,58 zł; M.Z. otrzymał kwotę 150 531 zł, należność wynosiła 132.864,02 zł, nadpłata wyniosła 17.666,98 zł.

Natomiast należność powodów według drugiej wersji - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2018 r. – wyniosłaby: w przypadku D.D. – 224.710,79 zł, wypłacono 171 802 zł, niedopłata wyniosłaby 52.908,79 zł; w przypadku G.D. – 259.047,39 zł, wypłacono 196.590,03 zł, niedopłata wyniosłaby 62.457,36 zł - za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., w przypadku M.D. – 136.198,75 zł, wypłacono 107.200,00 zł, niedopłata wyniosłaby 28.998,75 zł; w przypadku A.G. – 220.888,46 zł, wypłacono 176 753 zł, niedopłata wyniosłaby 44.135,46 zł; w przypadku M.Z. – 169.210,05 zł, wypłacono 150 531 zł, niedopłata wyniosłaby 18.679,05 zł.

Sąd Okręgowy za poprawną uznał wersję pierwszą, wyliczoną zgodnie z aneksem do regulaminu wynagradzania, z którym powodowie zostali zapoznani. W związku z tym stwierdził, że powodowie z tytułu odbywania podróży służbowych otrzymali diety w należnych im wysokościach i dlatego oddalił powództwo.

Powodowie zaskarżyli w całości wyrok Sądu pierwszej instancji, za wyjątkiem D.D. i G.D., którzy zaskarżyli wyrok co do kwoty 49.999 zł. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powodowie zapoznali się z aneksem nr 1 do regulaminu wynagradzania w dniu 23 grudnia 2014 r. i pokwitowali odbiór tego aneksu (w paczce świątecznej) swoimi podpisami, podczas gdy o istnieniu przedmiotowego aneksu dowiedzieli się w trakcie niniejszego postępowania.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z dnia 3 listopada 2022 r., uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, gdyż wydał merytoryczne rozstrzygnięcie, nie ustalwszy uprzednio precyzyjne żądań (roszczeń) powodów.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że o ile w piśmie z 24 sierpnia 2018 r. powodowie dochodzili określonych tam kwot tytułem „diety i ryczałtów”, o tyle już w piśmie z dnia 1 kwietnia 2021 r. dochodzili już znacznie mniejszych kwot, jak wskazali: „tytułem diety”. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku, czy w związku z tym nastąpiło skuteczne częściowe cofnięcie pozwu (ograniczenie żądania).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, jeśli Sąd Okręgowy przyjął, że pełnomocnik powodów w dniu 1 kwietnia 2021 r. skutecznie ograniczył żądanie pozwów tylko co do diet, to nie wiadomo, jak takie częściowe cofnięcie pozwu ocenił z punktu widzenia wymogów art. 469 k.p.c. i art. 203 k.p.c. Sąd Apelacyjny podkreślił, że z jednej strony Sąd Okręgowy stwierdził, „że ostatecznie jednak w toku postępowania przed sądem powodowie nie popierali wcześniejszych żądań odnośnie zasądzenia wynagrodzenia oraz ryczałtu za noclegi”, a z drugiej, nie umorzył postępowania w zakresie roszczeń, co do których powodowie mieli ograniczyć żądania. Nie wiadomo też, czy Sąd pierwszej instancji potraktował oświadczenie pełnomocnika powodów jako częściowe cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia czy bez zrzeczenia oraz nie ocenił dopuszczalności takiego oświadczenia nie tylko na gruncie art. 469 k.p.c., ale również w kontekście art. 84 k.p. Sąd Apelacyjny podkreślił, że po doręczeniu odpisu pozwu pozwanemu nie precyzuje się (nie modyfikuje się) już żądań pozwu, a tylko zgodnie z regułami zawartymi w Kodeksie postępowania cywilnego można dokonać zmiany powództwa czy cofnięcia pozwu w części lub w całości. Sąd zauważył przy tym, że diety i ryczałt za noclegi to dwa odrębne świadczenia i należy oczekiwać od stron postępowania precyzyjnego posługiwania się tymi terminami.

Sąd Apelacyjny stwierdził także, że kwoty wyliczone przez biegłą dotyczyły łącznych należności z tytułu diet, jak i z tytułu ryczałtu za nocleg. W opinii nie ma odrębnych wyliczeń co do wysokości każdego z tych świadczeń z osobna. Na podstawie tej opinii nie można zatem ustalić samej wysokości diet, tj. diet otrzymanych przez powodów oraz należnych im z tego tytułu. Zatem zakładając, że Sąd Okręgowy przyjął, że ostatecznie żądanie dotyczyło tylko diet, i o takim tylko roszczeniu merytorycznie miałby orzekać, to nie ma żadnego materiału dowodowego pozwalającego ustalić należności powodów z tytułu samych tylko diet ani w wersji pierwszej, ani w wersji drugiej opisanych przez biegłą w opinii. Zatem przy założeniu że powodowie nie domagali się już ryczałtu za noclegi i skutecznie ograniczyli żądanie pozwu w tym zakresie, brak jest jakichkolwiek ustaleń dotyczących ewentualnych należności z tytułu samych tylko diet.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął najważniejszej kwestii, a mianowicie, czy te zmienione aneksem z dnia 17 grudnia 2014 r. postanowienia regulaminu w ogóle obowiązywały powodów, bowiem nie dostrzegł, że samo wręczenie im tekstu aneksu (nawet jeśli do tego faktycznie doszło), nie oznacza jeszcze, że jego postanowienia automatycznie stały się elementem treści stosunku pracy powodów i że te postanowienia regulowały dochodzone w pozwach należności. Zwrócił uwagę, że dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy podstawowe znaczenie ma regulacja wynikająca z art. 77² § 5 k.p. W myśl tego przepisu, do regulaminu wynagradzania stosuje się odpowiednio przepisy art. 239 § 3, art. 241¹² § 2, art. 241¹³ oraz art. 241²⁶ § 2 k.p. W świetle zatem stosowanego odpowiednio art. 241¹³ § 1 k.p. korzystniejsze postanowienia układu (odpowiednio regulaminu wynagradzania), z dniem jego wejścia w życie, zastępują z mocy prawa wynikające z dotychczasowych przepisów prawa pracy warunki umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy. Natomiast zgodnie z art. 241¹³ § 2 k.p. postanowienia układu (odpowiednio regulaminu wynagradzania) mniej korzystne dla pracowników wprowadza się w drodze wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy. Wprowadzenie niekorzystnych zmian warunków wynagradzania wymaga, zgodnie z art. 241¹³ § 2 k.p. w związku z art. 77² § 5 k.p. dokonania wypowiedzenia zmieniającego lub porozumienia stron stosunku pracy.”

Sąd Apelacyjny zauważył także, że wątpliwe jest przyjęcie przez Sąd Okręgowy pierwszej z wersji opinii, skoro, jak wynika z wyliczenia, pracodawca nie stosował stawek wymienionych w aneksie do regulaminu wynagradzania. „Jest to sytuacja z punktu widzenia zasad logiki niezrozumiała i przez to przemawiająca za wersją prezentowaną przez powodów.”.

Pozwany w zażaleniu na powyższy wyrok zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 386 § 4 k.p.c., przez nieuzasadnione uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 11 lutego 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia nierozpoznania istoty sprawy w granicach apelacji wyznaczonej przez powodów.

Żalący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanych niniejszym zażaleniem, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że kontrola dokonywana w ramach tego środka powinna mieć charakter formalny, skupiający się na przesłankach uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. Ponieważ zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest skierowane przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, ocenie w tym postępowaniu zażaleniowym może być poddana jedynie prawidłowość zakwalifikowania przez sąd odwoławczy określonej sytuacji procesowej jako odpowiadającej powołanej przez ten sąd podstawie orzeczenia kasatoryjnego. Ocena ta nie obejmuje natomiast zarówno merytorycznego stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak i prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się do kwalifikacji powstałej sytuacji procesowej w kontekście przesłanek z art. 386 § 2 i 4 k.p.c. Oznacza to, że Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo czy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości bądź czy w rachubę wchodziła podstawa nieważności postępowania. Tylko wystąpienie tych przesłanek ma znaczenie w postępowaniu wywołanym wniesionym zażaleniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 czerwca 2014 r., III PZ 6/14, LEX nr 1486981; z dnia 30 września 2014 r., III UZ 9/14, LEX nr 1515151; z dnia 21 października 2014 r., III PZ 9/14, LEX nr 1532750; z dnia 20 lutego 2015 r., V CZ 112/14, LEX nr 1677146; z dnia 22 lipca 2015 r., I UZ 6/15, LEX nr 1767098; z dnia

14 lipca 2016 r., II UZ 22/16, LEX nr 2080525; z dnia 24 listopada 2017 r., III CZ 35/17, LEX nr 2459681).

Sąd drugiej instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. może zatem uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości bądź gdy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. stwierdzi, że zachodzi podstawa do stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie. Ponadto w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że zaistnienie przesłanek do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, nie statuuje obowiązku, a jedynie możliwość rozstrzygnięcia kasatoryjnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2009 r., II PK 311/08, LEX nr 533041; z dnia 13 listopada 2002 r., I CKN 1149/00, LEX nr 75293; z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004 nr 3, poz. 46).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny wskazał, że podstawą wyroku kasatoryjnego jest nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy oraz wskazał na wadliwość postępowania dowodowego. Wyjaśniając to stanowisko Sąd Apelacyjny stwierdził, że:

1. wadliwe jest postępowanie Sądu Okręgowego, który nie zajął stanowczego stanowiska co do kolejno zgłaszanych żądań (określonych przez powodów jako modyfikacja roszczeń) i choć można przyjąć, że ostatecznie rozstrzygał o dietach z tytułu podróży służbowych, to nie orzekł o pozostałych, zgłoszonych roszczeniach;

2. nie zostało dostatecznie rozważona kwestia zapoznania powodów z aneksem do regulaminu wynagradzania; według Sądu Apelacyjnego mało prawdopodobne jest, aby pracodawca stosował postanowienia wynikające z aneksu, skoro z wyliczeń biegłej wynika, że wypłacał powodom więcej niż im się – według postanowień aneksu – należało;

3. Sąd Okręgowy nie rozważył, czy wprowadzane aneksem zmiany były dla powodów niekorzystne i tym samym wymagały złożenia powodom wypowiedzeń zmieniających, aby stać się elementem treści stosunku pracy;

4. zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie należności z tytułu diet, bowiem wyliczenia zawarte w opinii (w wersji pierwszej i drugiej) są zbiorcze i dotyczą zarówno diet, jak i ryczałtów za noclegi.

Żaden z podniesionych argumentów nie wskazuje na to, aby spełnione został przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c.

Po pierwsze, z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wynika, o czym ostatecznie rozstrzygnął, a mianowicie oddalił powództwa o zapłatę diet z tytułu podróży służbowych, co było też jasne dla powodów, którzy nie kwestionowali w apelacji tożsamości rozstrzygnięcia ze zgłoszonymi (ostatecznie) roszczeniami. Wadliwości postępowania, tj. niedostrzeżenie przez Sąd pierwszej instancji, że „modyfikacja” roszczeń stanowiła w rzeczywistości ich ograniczenie (z roszczeń o diety i ryczałty do roszczeń o diety) nie ma żadnego związku z nierozpoznaniem istoty sprawy. Zważywszy zaś na to, że kwestia ta nie została objęta zarzutami apelacji, to należy przypomnieć, że o ile sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, to wiążą go zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). W związku z tym dla postępowania apelacyjnego znaczenie wiążące mają tylko takie uchybienia prawu procesowemu, które zostały przedstawione w apelacji.

Również wyroku kasatoryjnego nie uzasadnia stanowisko Sądu Apelacyjnego porządkujące i przedstawiające nierozstrzygnięte przez Sąd pierwszej instancji problemy na tle mających zastosowanie przepisów prawa materialnego i w konsekwencji wytykające braki postępowania dowodowego (brak wyizolowanych wyliczeń dotyczących diet w opinii biegłej).

Potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie przeprowadził postępowania dowodowego albo przeprowadził dowody wyłącznie na okoliczności nieistotne do rozstrzygnięcia sprawy, względnie, gdy zebrany materiał dowodowy jest nieprzydatny do wydania wyroku. Konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego w przeważającym zakresie lub w znacznej części, nawet jeśli miałyby dotyczyć faktów o zasadniczym znaczeniu dla wyniku postępowania, nie stanowi

natomiast podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego. Za tym rygorystycznym podejściem, ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2014 r., I CZ 75/14, LEX nr 1590280; z dnia 20 lutego 2015 r., V CZ 112/14, LEX nr 1677146; z dnia 15 kwietnia 2015 r., IV CZ 6/15, LEX nr 1683418; z dnia 13 października 2016 r., II UZ 40/16, LEX nr 2169491; z dnia 19 grudnia 2019 r., IV CZ 87/19, LEX nr 2775631 i z dnia 6 czerwca 2023 r., II UZ 4/23, LEX nr 3566109).

Nie można stwierdzić, aby dowody przeprowadzone przez Sąd Okręgowy były całkowicie nieprzydatne. W szczególności dotyczy to dowodu opinii biegłej do spraw księgowości, która, biorąc pod uwagę wyrażone przez Sąd Apelacyjny poglądy co do prawa materialnego, wymagała korekty. Sąd Apelacyjny powinien zatem przeprowadzić w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe i samodzielnie dokonać dalszych ustaleń faktycznych oraz dokonać własnej oceny prawnej, bowiem w systemie apelacji pełnej (zob. przywołaną wyżej uchwałę III CZP 49/07) sąd drugiej instancji kontynuuje - w granicach zaskarżenia - merytoryczne rozpoznawanie sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[az]

(r.g.)